

Lucrul cel mai ciudat, atunci când te confrunți cu moartea iminentă, este că asta-ți pune, brusc, toate lucrurile într-o anumită perspectivă. Să luăm situația actuală, de exemplu.

Fugi! Haide, fugi! Știi că poți.

Am tras, adânc, câteva guri de aer. Creierul meu era turat la maxim; goneam pentru a-mi scăpa pielea. Singurul meu scop era să scap. Nu mai conta nimic altceva. Că-mi erau zgâriate brațele fâșii-fâșii de măcăciunișul în care intrasem? Mare brânză.

Că tălpile mele goale loveau fiecare piatră tăioasă, rădăcină dură, sau țărșuș ascuțit? Nicio problemă.

Că mă dureau plămânii din lipsă de aer? Mă puteam descurca.

Asta, atât timp cât mai puteam așeza între mine și Eliminatorii o cât mai mare distanță posibil.

Mda, Eliminatorii. Mutanți: pe jumătate oameni, jumătate lupi, de obicei înarmați, întotdeauna însetați de sânge. Acum mă fugăreau pe mine.

Vezi? Asta chiar pune totul într-o anumită perspectivă.

Fugi. Ești mai rapidă decât ei. Poți lăsa în urmă pe oricine.

Nu mai fusesem niciodată atât de departe de Școală. M-am rătăcit cu totul. Totuși, brațele încă-mi mai zvâcneau dorind să se ridice, goneam printre tufișuri, privirile-mi neliniștite cercetau ce era înaintea mea. Îi puteam depăși în viteză. Puteam găsi o poiană cu destul spațiu pentru mine să...

Oh, nu. Oh, nu. Dintre copaci izbucniră urletele nepământești ale câinilor de vânătoare, puși pe adulmecat, și mi s-a făcut rău. Puteam fugi mai repede decât oamenii, toți dintre noi puteau asta, chiar și Angel, iar ea are numai șase ani. Însă niciunul dintre noi nu putea alerga mai repede decât un câine masiv.

Câini, câini, fugiți la miazăzi, lăsați-mă să mai trăiesc o zi.

Erau tot mai aproape. O lumină slabă se strecura printre copacii din fața mea... o poiană? *Te rog, te rog...* o poiană ar putea fi salvarea mea.

Am țâșnit printre copaci, cu pieptul săltându-mi, iar un strat subțire de transpirație rece mi se întindea pe piele.

Da!

Nu... oh, nu!

M-am oprit în derapaj, dând din mâini, iar picioarele mi-au patinat înapoi pe pământul pietros.

Nu era o poiană. Înaintea mea se afla o *pantă*, un versant abrupt din piatră, terminat într-un platou nevăzut, aflat la câteva sute de metri mai jos.

În urma mea era pădurea, plină de copoi băloși și Eliminatorii demenți, înarmați.

Niciuna din opțiuni nu mirosea bine.

Câinii scheunau întărâtați, își localizaseră prada: *moi*.

M-am uitat peste povârnișul mortal.

Nu aveam de ales, într-adevăr. Dacă ai fi fost în locul meu, ai fi făcut exact același lucru.

Am închis ochii, am întins brațele... și m-am lăsat să cad peste marginea versantului.

Eliminatorii au urlat furioși, iar câinii s-au apucat să latre isteric, dar apoi tot ce-am mai putut auzi n-a mai fost decât șuieratul aerului, trecând pe lângă mine.

Pentru o clipită, totul a rămas al naibii de pașnic. Am zâmbit.

Apoi, inspirând adânc, mi-am desfășurat aripile cât puteam de repede.

Cu o lungime de aproape patru metri, de un arămiu-deschis, cu dungi albe și niște puncte maro, ca niște pistrui, aripile au prins aerul, iar eu am fost săltată brusc în sus, violent, ca și cum tocmai s-ar fi deschis o parașută. *Uau!*

Notă pentru mine: Niciodată nu mai deschizi brusc aripile.

Chircindu-mă, m-am lansat în picaj cu toată forța, apoi mi-am desfăcut aripile, țâșnind în sus din nou.

Oh, Doamne, *zburam*... exact așa cum îmi dorisem întotdeauna.

Baza stâncii, învăluită în umbră, se estompa sub mine. Am râs și m-am avântat în văzduh, simțindu-mi mușchii încordați, iar aerul fluiera prin penajul meu secundar, și curentul îmi usca transpirația de pe față.

Am urcat dincolo de marginea stâncii, dincolo de dulăii uluiți și Eliminatorii furioși.

Unul dintre ei, cu o față păroasă, cu colții șiroind de salivă, și-a ridicat arma. Un punct roșu apărui pe cămașa mea de noapte zdrențuită. *Nu astăzi, nemernicule*, mi-am spus, cotind strâns spre vest, în așa fel încât soarele să-i cadă în ochii plini de ură.

N-am de gând să mor astăzi.

2

Am sărit în capul oaselor în pat, cu mâna în dreptul inimii.

Nu m-am putut abține să nu-mi verific cămașa de noapte. Niciun punct roșu făcut de vreo rază laser. Nici găuri de gloanțe. M-am prăbușit înapoi pe pat, ușurată.

Doamne, cât mai uram visul ăsta. Era mereu la fel: fuga de la Școală, cu Eliminatorii și câinii pe urmele mele, căderea mea de pe stâncă, apoi *vâjjj*, aripile, zborul, evadarea. Întotdeauna mă trezeam cu sentimentul că mă aflasem cu o secundă înaintea morții.

Notă pentru mine: Dă-i subconștientului un discurs de îmbărbătare pentru vise mai bune.

Era răcoare, însă m-am sforțat să cobor din patul călduț. Mi-am pus lenjerie curată; surprinzător, Nudge pusese deoparte rufele spălate.

Toată lumea dormea încă; încă mai puteam profita de câteva minute de pace și liniște, să mă pregătesc pentru această zi.

În drum spre bucătărie, am aruncat o privire pe ferestrele de pe hol. Îmi plăcea priveliștea: lumina soarelui de dimineață răzbătând peste crestele munților, cerul senin, umbrele adânci, faptul că nu vedeam nici țipenie de om.

Mă aflam sus, pe un munte, în siguranță, doar eu și familia mea.

Casa noastră avea forma literei E, întoarsă invers. Brațele E-ului erau ca niște policoare, sprijinite pe piloni, deasupra unui canion abrupt, astfel că, atunci când mă uitam pe fereastră, mă simțeam de parcă aș fi plutit. Pe o scară „cool” de la unu la zece, această clădire ajungea, fără probleme, la cincisprezece.

Aici, familia mea și cu mine puteam fi noi înșine. Aici puteam trăi liberi. Vreau să spun *literalmente* liberi, pentru că nu eram în cuști.

Asta-i o poveste lungă. Despre ea, mai târziu.

Și, bineînțeles, acum venea și partea cea mai tare: nu erau adulți. Când ne-am mutat prima oară aici, Jeb Batchelder a avut grijă de noi, ca un tată. Ne-a salvat. Niciunul dintre noi nu avea părinți, însă Jeb ne-a devenit pe cât de apropiat era posibil.

Acum doi ani, el a dispărut. Știam că murise, toți știam, dar nu discutam despre asta. Acum eram pe cont propriu.

Mda, nu se găsea nimeni care să ne spună ce să facem, ce să mâncăm, când să mergem la culcare. Ei, cu excepția mea. Eu sunt cea mai mare, așa că încerc să fac lucrurile să meargă pe cât pot eu de bine. Este o sarcină dificilă, pentru care nu ți se aduc mulțumiri, însă cineva tot trebuie s-o facă.

Nu mergem nici la școală, așa că slavă Domnului pentru Internet, pentru că altfel n-am ști *nimic*. Dar fără școli, fără doctori, nu apăreau nici cei de la serviciile sociale care să ne bată la ușă. Era simplu: dacă nu știe nimeni de noi, *rămânem în viață*.

Căutam prin bucătărie ceva de mâncare, când am auzit în spatele meu un târșăit de pași adormiți.

— 'Neața, Max.

3

— 'Neața, Gazzy, am zis, în timp ce adormitul în vârstă de opt ani se năruia peste masă.

L-am frecat pe spate și l-am sărutat pe creștet. Fusese poreclit Gasman încă de când era bebeluș. Ce-aș putea spune? Sistemul digestiv al acestui copil produce un anu-mit damf. Un sfat înțelept: stai în bătaia vântului.

Gasman a clipit spre mine din ochii lui albaștri, fabu-loși, rotunzi și încrezători.

— Ce-avem la micul dejun? m-a întrebat, îndrep-tându-și spatele.

Părul lui fin și blond îi stătea ridicat pe cap, amin-tindu-mi de penajul pufos al unui pui de pasăre.

— Hm, este o surpriză, i-am răspuns, din moment ce habar n-aveam.

— Am să torn niște suc, s-a oferit Gasman, și m-am în-duioșat.

Era un copil dulce, dulce, și la fel și surioara lui. El și sora lui de șase ani, Angel, erau singurii înrudiți dintre noi, însă, oricum, constituiam cu toții o familie.

Curând, Iggy, înalt și palid, a apărut și el în bucătărie. Cu ochii închiși, s-a lăsat pe canapeaua noastră uzată cu o precizie perfectă. Singura dată când are probleme pentru că este orb, e atunci când unul dintre noi mută mobila din loc, sau alte din astea.

— Hei, Ig, dezmeticește-te, i-am zis.

— Mai lasă-mă, a bolborosit el adormit.

— Foarte bine, am făcut eu. Pierzi micul dejun.

Mă uitam prin frigider, având speranța naivă că, poate, veniseră zânele bune ale mâncării, când am simțit o furni-cătură pe ceafă. M-am ridicat repede și m-am întors.

— Vrei să termini cu *asta*? am zis.

Fang apărea întotdeauna așa, în tăcere, de nicăieri, ca o umbră întunecată care revenea la viață. Mă privea calm, gata echipat și atent, cu părul său lung, negru, pieptănat pe spate. Era cu patru luni mai mic decât mine, dar deja cu zece centimetri mai înalt.

— Să termin ce? a întrebat el tacticos. Cu respiratul?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Știi tu cu ce.

Iggy a scos un mârâit și s-a ridicat legănându-se.

— Am să pregătesc niște ouă, a anunțat el.

Cred că dacă aș fi fost mai mult o fembot¹, m-ar fi de-ranțat că un tip *orb*, cu șase luni mai mic, poate găti mai bine decât mine.

Dar nu sunt, așa că nu m-a deranțat.

Supravegheam bucătăria. Micul dejun decurgea cum trebuie.

¹ Android-femeie, în filmele de science-fiction și comedii, cum ar fi *Austin Powers*.

— Fang? Tu pui masa. Eu mă duc să le aduc pe Nudge și Angel.

Cele două fete împărțeau ultimul dormitor mic. Am deschis ușa pentru a o găsi pe cea de unsprezece ani, Nudge, adormită, ghemuită între cuverturile ei. De-abia dacă o puteai recunoaște cu gura închisă, mi-am zis eu micalitate. Când era trează, îi ziceam Radio-Ghiont: numai împunsături, tot timpul.

— Hei, scumpo, sculara, am zis, scuturând-o ușor de umăr. Micul dejun peste zece minute.

Nudge a clipit. Ochii ei căprui se străduiau să se focalizeze asupra mea.

— Ce? a bolborosit ea.

— O nouă zi, am zis. Scoală-te și înfrunt-o.

Gemând, Nudge s-a ridicat cu chiu, cu vai, gheboșată, însă tehnic vorbind acum era în picioare.

Vizavi, o perdea subțire ascundea un colț al camerei. Lui Angel îi plăceau numai locurile mici și confortabile. Patul ei, înghesuit după perdea, era ca un cuib pentru animale de pluș, cărți, majoritatea hainelor ei. Am zâmbit și-am tras perdea.

— Hei, te-ai îmbrăcat deja, am zis, aplecându-mă s-o îmbrățișez.

— Salut, Max, a zis Angel, scoțându-și buclele blonde de sub guler. Poți să-mi închei nasturii?

— Da.

Am întors-o și-am început să-i închei nasturii. N-am spus niciodată asta celorlalți, dar o iubeam, pur și simplu, o iubeam pe Angel. Poate pentru că aveam grijă de ea practic de când era bebeluș. Poate și pentru că era atât de incredibil de dulce și de iubitoare și ea.

— Poate pentru că sunt ca și fetița ta, a spus Angel încercându-se spre mine. Dar nu te teme, Max. N-am să spun nimănui. În afară de asta, și eu te iubesc pe tine cel mai tare.

Și-a pus mâinile slăbănoage în jurul gâtului meu și mi-a plasat un pupic lipicios drept pe obraz. Am strâns-o și eu în brațe, tare. Oh, da, asta-i încă ceva deosebit la Angel. Poate citi gândurile.